

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 6. srpnja 1930

Broj 4.

SV. ĆIRIL I METOD

Sv. braća mogu, da uprave nama Slavenima riječi sv. Pavla: „Mi vas rodismo evanđeljem Isusu Kristu“, jer su djelomice pokrtili, a djelomice utvrdili u Kristovoj vjeri Ruse, Čehe, Poljake, Bugare, Slovence, Hrvate i Srbe. Suvise su oni prvi postavili temelj našoj slavenskoj prosvjeti izumom slavenskoga pisma i prijevodom sv. Pisma na slavenski jezik. Jedino toj sv. braći imamo da zahvalimo, što smo mi Slaveni već u IX. vijeku stupili u kolo prosvjetljenih naroda. Papa Lav XIII. okružnicom od 30. IX. 1880. god. odredi, da se spomen ovih slavenskih apostola slavi po svemu katoličkom svijetu 7. a, našim krajevima 5. srpnja. I tako ne samo Slaveni, već i svi katolici svijeta štiju ova dva velika Božja ugodnika.

U gradu Solunu početkom IX. vijeka živio je odličan muž Lav sa pobožnom ženom Marijom i sa sedmero djece. Među njima isticahu se znanjem i kreposnim življenjem najstariji Metod i najmlađi Konstantin, koji kasnije pri posvećenju za biskupa promijeni ime u Ćiril. Glas o njihovoj svetosti i učenosti dopre i do Carigrada i zato ih pozvaše u carske dvore, gdje je Ćiril učio skupa sa carevićem Mihaljem i toliko napredovao u učenosti, da su ga prozvali mudracem.

No sv. braća uvidješe, da su tu izloženi mnogim kušnjama i pogibeljima, te ostaviše bučni Carigrad, da se zaklone u tih samostan na gori Olimp, gdje Metod bijaše zaređen za svećenika. No ni tu ne daju mira Ćirilu. Po zapovijedi carice Teodore Ćiril mora da napusti svoju ćeliju i pođe pokrstiti poganški narod Kozake.

Zatim na poziv moravskoga kneza Ratislava sv. braća idu u Moravsku, da i tu zasade Križ Kristov. Težak je bio njihov posao. Slaveni još ni-

jesu imali svojih slova. Zato sv. braća prije svega sastaviše slavenska slova i prevedoše knjige sv. Pisma na slavenski jezik. Tako pripravljeni krenuše u Moravsku, te apostolskom revnošću prema potrebi šire ili utvrđuju Kristovu vjeru među našim slavenskim pradjedovima.

Nijemci, nenavidni radi silnog uspjeha rada sv. braće, zlobno ih optužuju Rimu, da propovijedaju krivu vjeru i da u crkvi upotrebljavaju slavenski jezik. Sv. braća na Papin poziv kreću u Rim. Na putovanju, kudogod prolaze, svagdje propovijedaju Kristovo evanđelje. Kršćene utvrđuju u vjeri, a nekršćene privlađuju u stado Kristovo. Tom prigodom prolaze i kroz Hrvatsku. Papa Hadrijan II. sa rimskim svećenstvom i narodom izlazi im svečano ususret.

Papa osvjedočivši se o ispravnosti njihovoga nauka zareduje obojicu za biskupe i dozvoljava im, da se u bogoslužju služe slavenskim jezikom. Tom prigodom sv. braća služe svečanu misu na slavenskom jeziku, i to baš nad grobom sv. Petra. Svećenstvo i narod Rima slušajući iz ustiju sv. braće blagozvučni: „Slava v višnjih Bogu i na zemlji mir človekom blagovolenija“ - oduševljuje se za općenitost katoličke Crkve, kojoj nitko nije tuđin, koja prima u svoje krilo i grli sve narode ovoga svijeta. A sv. braća rone suze radosnice na očigled tolike ljubavi, koju katolička Crkva i njezin vrhovni poglavar, Namjesnik Kristov, Sv. Otac Papa iskazuje njima i slavenskom narodu.

Dok su sv. braća boravila u Rimu, oboli sv. Ćiril. Izmoren tolikim naporima podlegne. Kao što je sveto živio, sveto i umre 14. veljače 869. god. u 43. godini života. Njegovo tijelo uz veliko saučešće naroda i svega rimskoga svećenstva bi sahranjeno u crkvi sv. Klementa, a duša

njegova preseli se u nebeske dvorove, da tu odvjetuje pred Bogom za sve Slaveni.

Božji promisao htjede, da kosti sv. Ćirila počivaju u Rimu, eda ta činjenica sjeća Slaveni, kako, ako hoće da budu združeni u vjeri sa svojim prosvjetiteljem i apostolom sv. Ćirilom, moraju da budu združeni u vjeri sa sv. Petrom, sa njegovim zakonitim nasljednikom rimskim biskupom.

Po bratovoj smrti Metod se vrati natrag. Sv. Otac Papa postavi Metoda za nadbiskupa srijemsko-panonskoga. Njegova nadbiskupija obuhvatala je Čehe, Slovence, Hrvate i Srbe. No posred njegovog neumornog apostolskog rada opet se nad glavom njegovom nadviše tamni oblaci. Pogani sa svojim žrecima stadoše ga kruto progoniti.

No najviše je Metoda bolilo, što ga sami kršćani stadoše ometati u apostolskom radu i progoniti. Nijemcima nije kilo pravo, što se Metod služi slavenskim jezikom pri bogoslužju i zato ga napadoše spletkama i potvarama, te ga i na sud dovukoše. Uzalud se sv. Metod prizivao na Papu, kao jedinoga pozvanog i zakonitog suca, da mu sudi. Nijemci ga svrgnuše sa nadbiskupske časti te iza raznih zlostavljanja baciše u tamnicu, iz koje ga oslobodi Papa Ivan VIII.

Metod svetom strpljivošću snosi sve kušnje i nepravde. Izišavši iz tamnice neumorao nastavlja svoj apostolski rad među Slavenima. Svoj rad ne ograničuje samo na svoju nadbiskupiju, nego ustanovi još biskupske stolice u Českoj, Galičkoj, Rusiji i Poljskoj.

Napokon trud, napori, mnoga putovanja, tamnica i zlostavljanja skršiše slabo tijelo Metodijevo, te 6. travnja 885. god. blaženo preminu s ovoga svijeta. Svećenstvo i narod njegove nadbiskupije velikim sjajem i neizrecivom tugom pokopaše ga u zbornoj crkvi sv. Marije na Vele-

hradu, gdje i dandanas Slaveni hodočaste, da iskažu dužnu počast svom apostolu.

* * *
Svi prosvijetljeni narodi slave u spomenu svojih velikana, pak i mi, ako ne želimo, da nas kulturni svijet nazivlje barbarima, dužni smo častiti i slaviti uspomenu naših prvih prosvjetitelja, naših slavenskih apostola sv. Ćirila i Metoda.

Potrebno je ovdje istaknuti, da su se sv. braća Ćiril i Metod rodili, živjeli i umrli u krilu katoličke Crkve, u jedinstvu i zajednici sa rimskim biskupom, vrhovnim poglavarom Crkve Kristove. Carigradski patrijarh Focije bio je učitelj Ćirilov, ipak, kada Focije zametnu svađu među Carigradom i Rimom, iz koje nastade raskol, što još sada traje, sv. braća ne pristaju uz Focija, nego ostaju podložni rimskome biskupu, tvrdo se držeći riječi sv. Ambrozija: „Gdje je Petar, tu je Crkva!“ U kušnjama traže utjehu i pomoć, zaštitu i pravdu kod poglavara Crkve Kristove, kod rimskoga biskupa - Sv. Oca Pape. Svoje biskupsko zaredenje primaju od Pape.

Naša slavenska braća Rusi, Bugari i Srbi, koji su se odvojili od katoličke Crkve, drže sv. Ćirila i Metoda za svoje svetitelje kao i mi katolici. Dao Bog, da se pod zaštitom zajedničkih nam apostola sv. Ćirila i Metoda jednokrvna braća,

Pisma malodušnima

(Svršetak.)

Nažalost svećenici — odmetnici su u mnogočemu pogoršavali to stanje. Javno su se oženili i time sablažnjavali dobri puk. Kako su pogazili svete zavjete čistoće i poslušnosti, pogazili su malo pomalo i samu vjeru. Tako je biskup-odmetnik Gobel sa nekoliko svećenika javno pred narodnom skupštinom bacio na tlo biskupske znakove: križ, štap i mitru i rekao, da je vjera laž, a mjesto mitre na glavu natakao revolucionarni šešir.

Moj Pero, žalosno je bilo stanje Crkve u Francuskoj. Samostani opljačkani i porušeni, a redovnici prognani. Crkveno imanje pokradeno, a crkve pretvorene u zabavišta.

Ni to im nije bilo sve, moj Pero! Zabacili su štovanje Boga, a na mje-

svi, Slaveni, sjedine u jednoj Crkvi pod jednim pastikom, da uzmognu skupa sa sv. braćom na vijeke pjevati: „Svet, svet, svet Gospod Bog Sabaot - Pulna sut nebesa i zemlja slavi tvojeje!“

Tko uvijek pobjeđuje?

III.

Istočni raskol razdvoji Crkva. Politika i zloba ljudska bijahu uzrok, da se istočni narodi odijeliše na svoju nesreću, jer postadoše plijenom Osmanlija ili zaostaše daleko za zapadom, gdje je Crkva rimska bila lučonoša znanja i umjetnosti.

Onaj istok, koji je dao kršćanstvu Zlatoustu, Grgure, Bazilije i mnogo drugih, od raskola do danas nije dao nijednoga, koji bi se mogao prisposobiti Tomi Akvinskom, Bonaventuri, Bernardu, Franji, Dominiku i t. d.

Dok su se na zapadu umjetnost i kultura razvijali u krilu Crkve, ono nešto na istoku bilo je djelo svjetovnih vladara po uzoru zapada.

A ipak se u srednjem vijeku Crkva morala gotovo neprestano boriti protiv presizanja svjetovnih vladara. Grgur VII. umire u progonstvu, „jer je ljubio pravdu“, ali Crkva pobijedi i Henrik IV. morade pred Kanosom moliti Papu za oprostjenje. Hus, Luter, Kalvin, Henrik VIII. engleski i veliko mnoštvo krivovjercu u srednjem i novom vijeku potka-

paju temelje Crkve. Čitavi narodi otpadaju. No sv. Crkva ne odstupa od nauka, što joj je dan u polog od božanskoga Spasitelja, niti popušta nepravici. Ona stoji čvrsta i nepomična kao hrast, kome cluja slomi po koju granu, da niknu nove, jake i mlade. Ako s jedne strane otpadaju krivovjerci, s druge se množe vjernici u Aziji i u Americi.

Francuski kraljevi i car Josip hoće da ponove igru bizantinskoga dvora. Ukidaju redove, plijene crkvena imanja. No Crkve ne podjar-mišel

Stara pjesma

„Lisica mijenja dlaku,
ali čudi nikada!“

Ovu narodnu poslovicu možemo primijeniti svim neprijateljima, protivnicima i otpadnicima katoličke Crkve. Na sva usta trube o istini i slobodi, a uvijek se služe lažima, ne priznavajući slobode nego za svoje opako i nepravedno djelovanje. Učitelj im je Makjaveli: svojom naukom, da je protivniku svako sredstvo dozvoljeno, i Volter, koji je svojim pristašama u borbi protiv katoličkoj Crkvi dovikivao: „Lažite, lažite, uvijek će nešto ostati!“

Da navedemo samo nekoliko primjera:

Sv. Otac Papa koliko velikom mudrošću, toliko i žrtvom sklopio je

države, kad je ona učiteljica duševnih nauka.

Napoleon je vidio, kako leže u prah pred njime i carevi i kraljevi, pak je htio, da leži pred njime u prahu i sam sv. Otac Papa. Godine 1798. Francuzi osvojiše Rim. Opljačkali su crkve i papinske dvore, rastjerali kardinale, a napokon zarobili i samoga svetog Oca Papu Pija VI. Bilo mu je 80 godina, kad su ga Francuzi odvakli u Francusku. Skršen od napora umre u augustu 1799. Papa Pijo VI. kao francuski zarobljenik.

Tada su, dragi Pero, neprijatelji Crkve slavili slavije. Govorili su, da se više ne će nikada izobratiti novi Papa. Malodušni kršćani su u boli izlili svoju dušu pred Bogom u molitvi. No Isus nije zapustio Crkve ni u toj nevolji. Kardinali su se saku-

sto Boga postaviše u crkvi Notre-Dame u Parizu na oltar neku nepoštenu žensku, što su je na ulici našli i u povorci odveli do crkve.

To bjesnilo revolucije nijesu svi odobravali. Bilo je i dobrih katolika, koji su to javno pokudili, ali su to platili glavom.

Malodušni pak mislili su, da je konac svemu. Revolucija i bezboštvo su slavili svoje slavije i govorili vjernima: „Gdje je taj vaš Bog!“

Kad je Napoleon — „koga kunu i crkve i zvona“, kako pjeva naš narod — uzeo u ruke uzde revolucije, za Crkvu i sv. vjeru nije bilo puno bolje,

Napoleon je htio da katolička Crkva bude sluškinja francuske države. A ti znaš, dragi Pero, da Crkva ne može biti sluškinja nijedne

lateranski ugovor. Sav poštenu svijet je to pozdravio kao preznamenit događaj u povijesti čovječanstva i Crkve, jer je time Crkvi priznata sloboda, Papi kraljevska prava, te je općenito poskočio ugled Crkve i Papinstva. No to je i udarac framasunstvu, koje je otelo Papi državu i slobodu i htjelo time uništiti sav utjecaj njegov u svijetu. Što sada? Lažitelj... kako uči otac Volter.

Zato sada framasunska svjetska štampa puše u druge duple, da Sveta Stolica vodi politiku u smjernicama fašizma. A ipak svako malo vremena sv. Otac Papa diže svoj glas proti fašističkom djelovanju. Koliko nije Papa govorio proti fašističkom nazoru glede uzgoja mladeži! Koliko nije osudio ratoborne izjave i ispade modernih voditelja talij. politike!

Nedavno francuski ministar izvanjskih posala Briand prikazao je evropskim vlastima nacrt za opći mir u Evropi. Sve evropske vlasti primile su taj nacrt ili radosno ili barem povoljno — osim Italije. Službeni list Svete Stolice je među onima, koji su ga srdačno pozdravili, jer Papa želi i propovijeda mir i uvijek mir, makar on došao Briandovom akcijom za evropejsku uniju. Dok je sva politika fašizma zadojena ratobornošću i proti mirovnoj uniji, time je Vatikan javno dokazao, da je protivnik onakve politike. A ipak

pili u Mlecima i izabrali za Papu u martu 1800. Pija VII.

Ponovno je 1809. francuska vojska osvojila Rim i Papu zarobila. Papa je mirno pošao u ropstvo i uzeo sobom svoga vrijednoga tajnika kardinala Consalvi-ja. Od cijele svoje imovine uzeo je samo svoj brevir.

Sada su pogotovo, dragi Pero, protivnici Crkve mislili, da se ne će nikada više Crkva dići iz te nevolje. No Crkva je uz pomoć Božju svladala i te nevolje. Kad se bura revolucije utišala i kad se naoblačeno obzorje razvedrilo, pomlađena je Crkva zadobila nove krajeve. Rane su joj zarasle tako, da joj se brazgotina ni ne vidi. Vječno je mlada, kao Kristova zaručnica.

Silni je Napoleon pao s one visine, na koju ga popela njegova oholost. Tada su ga svi zapustili, ali

će Papu prikazati Musolintijevim saveznikom!

Na Malti je nastao sukob između Crkve i vlade, između biskupa, svećenstva, katolika i predsjednika malteške vlade lorda Stricklanda. Zašto? Jer je ovaj stao bršiti prava Crkve i uplićati se u skroz crkvene stvari, kao jedan od onih nebrojenih tokom povijesti, koji bi htjeli ograničiti slobodu Crkve. Slobodnjačka, protivkatolička štampa svrstala se uz vladu, tvrdeći, da Crkva pomaže talijansku nacionalističku politiku, jer da bi Italija htjela Maltu za se, pretpostavljajući, da su Maltezi Talijanci. Napokon je Crkva objelodanila „Bijelu knjigu“, to jest dokumente, iz kojih se jasno razabire, da je Crkva radila skroz ispravno i samo za obranu crkvenih prava.

Sva velika štampa - prigodom kartaskoga međunarodnog euharističnog kongresa, — zabilježila je kao znamenit događaj, kako je Papin odaslanik krenuo u Afriku posebnim parobrodom pod papinskom zastavom. Liberalna, pa i naša, štampa toga ne ističe, pače i laže, da je Papin odaslanik putovao na talijanskom parobrodu pod talijanskom zastavom!

Već smo se naučili, da čitamo, kakvom susretljivošću razne države pomažu euharistične kongrese, a poštena štampa ih slavi kao velebne manifestacije: tako protestanska Amerika kongres u Čikagu, liberalna Francuska onaj u Kartagi, nekršćanska Palestina onaj u Jeruzolimu. A ipak moralni patuljci govore i pišu proti njima!

ga duhovno nije zapustio onaj Papa Pija VII., koga je on vakao kao roba po Francuskoj. Zar ne, dragi Pero, da je taj Papin gest - gest pravoga Namjesnika Kristova, koji je i najvećemu grješniku oprostio?

Odmetnika-svećenika je nestalo. I silnika je nestalo. Spominje ih povijest kao one mrlje na haljini Kristove zaručnice, dok Crkva stoji jaka i nesavladiva.

Malodušnici su dobili snage, a vjernici ojačali svoju vjeru i tvrdo u srce stavili Isusove riječi: „I vrata je paklena ne će svladati!“

Drugi ću ti put pokazati još ovakvih stranica crkvene povijesti, da vidiš, da današnje navale ne će svladati našu svetu rimsku Crkvu

[tvoj

Cojetko

Što su to „Križari“?

Otrag preko sedam vijekova nazivali su se „Križarima“ oni kršćani, koji su išli u rat proti Muhamedancima, da osvoje svetu zemlju i otmu sveti grob Isusov iz njihovih ruku.

Davno su prošla ona vremena; mnogo se kršćanske krvi prolilo; križarske vojne su donijele dobrih i loših posljedica, ali nijesu postigle svoje svrhe. Uzrok neuspjehu bila je nesloga, pohlepa, zavist...

Mi ne idemo u svetu zemlju, ali hoćemo da branimo svetinje, koje nam je ostavio Gospodin Isukrst: našu vjeru, našu Crkvu, našu dušu, naše spasenje...

Daleko su Muhamedanci, ali mjesto njih došli su novi, moderni neprijatelji: bezboštvo, slobodnjaštvo (liberalizam), slobodno zidarstvo i kojekakve sekte. Sve je to pogibeljno za naše svetinje, kao što je kuga pogibeljna zdravlju i životu. Proti kužnim bolestima treba se braniti ne samo stojeći daleko od njih, nego treba upoznati, kako nastaju, kako se šire, koji su pojavi, lijekovi i t. d.

Mi dakle hoćemo da budemo kršćanski Križari, što znači: branitelji svojih svetinja.

Ovo ime je već posvećeno uspjehom kod najkulturnijih naroda, osobito u Francuskoj i Belgiji.

Baš prošloga mjeseca, kad se držao u Kartagi svjetski euharistički kongres, božanskom Spasitelju klanjalo se 5.000 Križara, pak se ufamo, da je On osobitim načinom blagoslovio ovo ime i ovako plemenitu svrhu rada.

Eto, zašto ime „Križari“ i koja im je svrha. Uostalom to ime i najbolje pristaje našoj mladeži.

Nije li naš narod kroz vijekove neprestano bio Križar, boreći se „Za krst časni i slobodu zlatnu“? Nikomu dakle bolje ne pristaje to ime negoli hrvatskoj mladeži. Pod ovim imenom ona samo slijedi stope svojih slavnihih pradjedova, braneći svoju vjeru, kojoj je simbol Krst, te braneći svoju slobodu, pravu slobodu, da živi po načelima svoje vjere i tako napreduje. To je uostalom i razumljivo, jer je samo u slobodi napredak. No nema pravoga napretka bez vjere. Prava dakle sloboda je spojena sa slobodom vjerskoga djelovanja i življenja.

Iz katoličkoga Šibenika

Proslava bl. Hozane Kotorske u crkvi sv. Dominika. Šestoga srpnja ove godine Kotor slavi prvu sveticu naše krvi i našega jezika: bl. Hozanu Kotorsku, što je svetošću života, nadčovječnim pregaranjem i apostolskim žarom zadivila savremenike i buduća pokoljenja i postala prekrasnim uredom katoličke Crkve. U crkvi sv. Dominika u Šibeniku 6. VII. po prvi put slavit će se svečanost bl. Hozane: Jutrom u 6 i 7 s. tiha sv. Misa, a u 10 s. svečana Misa u trojki. Popodne u 7 s. razarij, propovijed o bl. Hozani i svečani blagoslov. — Svečanostima nove dominikanske blaženice u Kotoru sudjelovat će svi presvij. biskupi. Naš presvij. biskup danas putuje u Kotor s tajnikom vlč. drom Zorićem. — U čast ove naše prve svete u nedjelju 6. t. mj. od 10¹/₂ sati pr. p. slavit će u gradu sva zvona, jer će se kroz ono vrijeme u Kotoru držati svečana služba Božja i čitati papinska odluka, kojom se ova naša svetica uzdiže na čast oltara.

Prva sv. pričest i krizma u varoškoj crkvi. Na Petrovo župnik o. Pavao Silov podijelio je prvu sv. pričest djeci iz Dubrave i Bilica. Bilo ih je brojem 86. Prije sv. pričesti presvijetli biskup o. dr Jerolim Mileta izrekao im je ganutljivo prigodno slovo, koje je izmamilo suze mnogim majkama. Poslije sv. pričesti slijedila je sv. krizma, gdje im je opet presvij. biskup govorio o značenju i svrsi ovoga sv. sakramenta. Lijepo je bilo vidjeti dječicu sakupljenu oko stola Gospodnjega, gdje se pobožno mole. Ovoj rijetkoj svečanosti prisustvovalo je mnogo svijeta i pomnjivo pratilo svete čine. Osobito su se divili skrbi svojih duhovnih pastira, koji su sa znojem doveli njihovu djecu stolu Gospodnjem.

Blagdan Presv. Srca Isusova. 27. pr. mj. u petak u crkvi sv. Lovre proslavio se blagdan Presv. Srca Isusova na vrlo svečani način. Ujutro u 6 s. odslužio je presvij. biskup o. dr J. Mileta pontifikalnu sv. misu. Iza nje slijedile su tri sv. mise sve do svečane sv. mise u 10 s. Presveto Očajstvo bilo je izloženo na klanjanje vjernika od 6 s. ujutro do 8 s. uvečer. Broj klanjalaca bio je izvanredan. Preko pontifikalne kao i preko zadnje svečane sv. mise pjevao je malen, ali dobar i dotjeran zbor uz pratnju harmoniuma i violina. — U nedjelju 29. pr. mj. po podne u 6 s. krenula je procesija iz iste crkve s krasnim kipom Presv. Srca. U procesiji iza kipa išao je presvij. biskup. Procesiju su uvećale trećoretkinje iz Prvić-Luke. Došle su pod vodstvom svoga vrlog upravitelja. Po starom običaju zaustavila se procesija s kipom kod crkvice sv. Antuna, gdje je održao krasno slovo o ljubavi Presv. Srca mp. varoški župnik o. Pavao Silov. U svom lijepom govoru, dok slavi ljubav najsvetijega Srca, dotle pozivlje Šibenčane, da se sjete svojih pređa, te da

po njihovom primjeru ostanu uvijek Hrvati-katolici, boreći se „za krst časn i slobodnu zlatnu“ — U ponedjeljak 30. pr. mj. dovršila se mjesečna pobožnost s „Tebe Boga hvalimo“.

Dekorisanje i slikanje crkve sv. Frane u Šibeniku. U crkvi sv. Frane postavljene su skele za dekorisanje i slikanje iste, kao i kapele sv. Križa. Iza kako su popravljeni zidovi izvana, pročelje crkve i sami zvonik, da se osujeti prodiranje vlage, pojavila se potreba, da se uredi i unutrašnjost same crkve. — Prema prihvaćenom nacrtu uzduž čitave crkve povrh oltara označena je zlatna bordura s bogatom ornamentikom i dvanaest medaljona, na kojima će biti naslikani ovi sveci: Sv. Petar i Pavao; glavna 4 naučitelja zapadne i glavna 4 naučitelja istočne crkve: Sv. Toma i sv. Bonaventura. Nad označenom bordurom razne grupe anđela dizat će drveni umjetnički plafon. Ulazni luk u kapelu sv. Križa, kao i lukovi ispod kantonije bit će ukrašeni bogatom zlatnom ornamentikom na nutarnjoj strani, dok vanjski dio istih kao i doljni dio zidova uzduž čitave crkve bit će bojadisan i fladran u suglasju sa plafonom. Starinski drveni oltari, prema želji Komisarskoga Ureda u Splitu, ostaju netaknuti. — Režija sveukupne radnje povjerena je g. M. Kataliniću, bojadisar u Šibeniku, koji će dekorisanje crkve proizvesti po dekorateru g. Josipu Podolsky, dok će spomenute medaljone slikati g. Slavko Tomerlin, akademski slikar u Zagrebu. Nacrt, po kojemu će sva radnja biti izvedena, već je izložen na vratima crkve.

U čast sv. Ćirila i Metoda. Dojduće nedjelje, 6. t. mj., bit će u Stolnoj crkvi sv. Jakova svečana glagoljačka sv. Misa u čast sv. Ćirila i Metoda, slavenskih apostola, na koju će biti pozvane vlasti i društva.

Razne vijesti

Katolička štampa u Poljskoj. U Poljskoj postoje dvije centrale za katoličku štampu: u Varšavi „Dom katoličke štampe“ i u Poznanju „Društvo sv. Vojtjeha“. Varšavskim poduzećem upravljaju oci palotinci, koji izdavaju 1 dnevnik, 2 tjednika, 3 mjesečnika i 1 četvrgodišnjak. Njihov dnevnik „Poljska“ je jedini nepolitični dnevnik poljskih katolika. Od tjednika prvi se zove „Przegled katolicki (Katolički pregleđ)“, koji je namijenjen inteligenciji, a drugi „Poziew“ je za šire slojeve. U drugoj centrali „Društvo sv. Vojtjeha“ izlazi najrašireniji katolički poljski tjednik „Przewodnik katolicki (Katolički voditelj)“. Izlazi u nakladi od 200.000 istisaka. Isto tako visoku nakladu ima ilustrirani tjednik „Tecza (Svijet)“. Osim ovih dviju centrala ima više drugih nakladnih zavoda, od kojih je naj-

veći onaj Isusovaca u Krakovu, koji izdaje 7 tjednika i 2 revije, koje izlaze svako 15 dana.

Pijanstvo. Radnik je pitao kod kave svoju ženu: „Čuj, ženo, što to znači, kada čovjek sanja o štakorima? Ja sam vidio u snu četiri u svojoj sobi, gdje trču. Jedan je bio velik i debeo kao mačka, dva mršava i slaba, a jedan je bio slijep.“ Žena je brzo našla tumačenje sna: „Onaj debeli štakor, to je debeli krčmar, kojemu nosiš svoju plaću; dva mršava štakora — to su tvoja žena i dijete, koji često nemaju ništa da jedu. Slijepi štakor — to si ti, koji ne vidiš, u kakvoj si sramoti.“ — Pomoglo je to tumačenje. Radnik se nije više opijao.

Euharistički kongres u Zagrebu

Vrlo ukusni plakati, izrađeni od našeg uvaženog umjetnika g. Kirina, izloženi po izlozima dućana javljaju, da se približavaju dani velikoga vjerskog slavlja — Euharistijski Kongres u Zagrebu (od 14.-17. kolovoza 1930.) Kako javlja Središnji odbor, za kongres vlada po cijeloj zemlji veliki interes. I iz naše uže okoline javio se do sada vrlo lijepi broj učesnika, a i grad Šibenik bit će dostojno zastupan.

Da se sve priprave za tako veliko slavlje uzmognu blagovremeno svladati potrebno je, da svi, koji kane ići, a nijesu se još prijavili, učine to čim prije. Središnji odbor mora bezuvjetno znati najkasnije do 15. t. mj., koliko će učesnika biti iz kojega kraja, i to koliko muških koliko ženskih radi zajedničkih stanova, koji će biti potpuno odijeljeni. Oni, koji žele stan u privatnim kućama ili hotelima, moraju se posebno najaviti. Naknadne prijave uzet će odbor u obzir samo u slučaju, bude li raspoloživih stanova, i to svakako u udaljenijim ulicama, odnosno zgradama.

U interesu je dakle pojedinaca, kao i cjeline, da se svi, koji reflektiraju, čim prije prijave. Prijave primaju svi Župski Uredi, gdje se dobivaju potanje informacije.

Slavni naš biskup Strossmayer jednom reče: „Kad Bog hoće da kazni neki narod, pripusti mu rdave svećenike; kad hoće da ga uništi, ne da mu svećenika“. Braćo, molimo, mnogo, mnogo molimo, jer u nas je sve to manje svećenika, a nažalost i dosta svećenika otpadnika!

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveob. JOSO FELICINOVIĆ, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, Pošt. pretinao 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić